

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 253/2012-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. L., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátkou JUDr. Z. C., T., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 3 T 311/2011 z 29. februára 2012, ako aj postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 37/2012 a jeho uznesením z 13. marca 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2012 doručená sťažnosť M. L., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Z. C., T., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5

Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 311/2011 z 29. februára 2012 (ďalej aj „namietané uznesenie okresného súdu“), ako aj postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 37/2012 a jeho uznesením z 13. marca 2012 (ďalej aj „namietané uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 86/2011 z 5. októbra 2011 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Dňa 29. decembra 2011 bola okresnému súdu doručená obžaloba prokurátorky Okresnej prokuratúry Galanta v trestnej veci sťažovateľa. Po podaní obžaloby rozhodoval okresný súd o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa na verejnom zasadnutí 29. februára 2012, na ktorom rozhodol uznesením sp. zn. 3 T 311/2011 tak, že sťažovateľ sa i naďalej ponecháva vo väzbe. Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 T 311/2011 z 29. februára 2012 podal sťažovateľ sťažnosť. O sťažnosti rozhodol krajský súd na neverejnom zasadnutí konanom 13. marca 2012 tak, že ju uznesením sp. zn. 3 Tos 37/2012 podľa § 193 ods. 1 písm. c) zamietol.

Sťažovateľ tvrdí, že *„bol vzatý do väzby z nezákonných dôvodov na základe nesprávneho posúdenia veci. Jednoznačne bolo preukázané, že sťažovateľ trpí duševnou chorobou, v dôsledku ktorej mal ovládaciú schopnosť zníženú na minimum a rozpoznávaciu schopnosť nebola podľa niektorých znalcov z odboru psychiatria prítomná vôbec a podľa dvoch znalkýň bola rozpoznávaciu schopnosť zachovaná.“*. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje aj na svoju argumentáciu obsiahnutú v jeho sťažnostiach zo 6. októbra 2011 a z 8. marca 2012, ktoré smerovali proti rozhodnutiam okresného súdu o väzbe.

Všeobecné súdy sa podľa názoru sťažovateľa nedostatočne vysporiadali s jeho argumentáciou. *„Sťažovateľ vo svojej sťažnosti proti uzneseniu o ponechaní vo väzbe dôvodil najmä tým, že trpí duševnou chorobou, v dôsledku ktorej bol v čase spáchania*

trestnej činnosti nepričtený. Jeho zdravotný stav pretrváva a z uvedeného dôvodu ani nemohol svoje konanie posúdiť, čo sa týkalo dostavovania sa na hlavné pojednávanie. V sťažnosti sťažovateľ argumentoval tým, že bolo povinnosťou súdu s prihliadnutím na znalecké posudky nachádzajúce sa v spisovom materiáli zisťovať súčasný zdravotný stav sťažovateľa so zameraním na dôvodnosť väzobného stíhania, napr. výsluchom znalcov.

Krajský súd, ako aj okresný súd na uvedenú argumentáciu vo svojich rozhodnutiach vôbec nereagovali, nezaoberali sa ňou.“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti považuje sťažovateľ namietané uznesenie krajského súdu za svojvoľné. Namietané uznesenie totiž podľa jeho názoru neobsahuje skutočnosti, ktoré krajský súd považuje za dokázané, ani úvahy, ktorými sa tento súd spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Krajský súd podľa sťažovateľa neskúmal dostatočným spôsobom existenciu hmotných podmienok dôvodov väzby.

Sťažovateľ namieta tiež to, že okresný súd rozhodol o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby až po dvoch mesiacoch od jej podania, čo je podľa jeho tvrdenia doba neprimerane dlhá a nezodpovedajúca kritériám prednostného a urýchleného rozhodovania o väzbe. V tejto súvislosti sťažovateľ tvrdí, že v jeho veci došlo k zbytočným priet'ahom, a teda k neprípustnému zásahu do jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo M. L., na osobnú slobodu, zaručené čl. 48 ods. 2, čl. 17 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Listiny základných práv a slobôd a právo podľa čl. 5 ods. 1 a ods. 4, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Krajského súdu Trnava v konaní vedenom pod spisovou značkou 3 Tos/37/2012-321 a jeho uznesením zo dňa 13. 03. 2012 a uznesením Okresného súdu v Galante sp. zn. 3 T/311-315 zo dňa 29. 02. 2012, porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu Trnava sp. zn. 3 Tos/37/2012-321 zo 13. 03. 2012 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu Trnava na ďalšie konanie.

3. M. L. priznáva primerané finančné zadostúčinenie vo výške 10.000,-€.

4. Krajský súd Trnava je povinný uhradiť M. L. náhradu trov konania v sume 206 € k rukám jeho právnej zástupkyňi JUDr. Z. C. T..“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 311/2011 z 29. februára 2012

1.1 Z už uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 T 311/2011 z 29. februára 2012 sťažovateľ namieta v prvom rade to, že sa v ňom okresný

súd nevysporiadal s jeho argumentáciou, a preto ho považuje za nedostatočne odôvodnené a svojvoľné.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ mal právo podať proti namietanému uzneseniu okresného súdu sťažnosť (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

1.2 Sťažovateľ tiež namieta, že o ďalšom trvaní jeho väzby po podaní obžaloby nebolo okresným súdom rozhodované urýchlene, keďže verejnú zasadnutie, na ktorom bolo rozhodované o väzbe, sa uskutočnilo až dva mesiace po podaní obžaloby.

V súvislosti s touto námietkou ústavný súd považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že z obsahu sťažnosti (s. 4 a 5 sťažnosti) vyplýva, že námietku nedodržania požiadavky na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe a jej ďalšom trvaní uplatňuje sťažovateľ len vo vzťahu k okresnému súdu, a nie k rozhodovaniu o väzbe (jej ďalšom trvaní po podaní obžaloby) ako celku, t. j. vrátane rozhodovania o nej krajským súdom.

Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite sťažnosti namieta porušenie svojich ústavou, listinou a dohovorom garantovaných práv len uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 311/2011 z 29. februára 2012, a nie aj postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 3 T 311/2011, t. j. postupom, ktorý predchádzal vydaniu namietaného uznesenia. Pritom o prípadnom porušení sťažovateľom označených práv v súvislosti s nedodržaním požiadavky na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe a jej ďalšom trvaní by bolo možné uvažovať len vo vzťahu k postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 311/2011, a nie vo vzťahu k jeho uzneseniu z 29. februára 2012.

Z obsahu sťažnosti tiež vyplýva (s. 5, časť III sťažnosti), že sťažovateľ zastáva názor, v zmysle ktorého nesplnením požiadavky na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe a jej ďalšom trvaní malo dôjsť k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie v petite sťažnosti žiada okrem iného vysloviť.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu (m. m. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 135/04), ktorá reflektuje judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci De Wilde et al. v. Belgicko z 18. júna 1971, séria A, č. 12, § 76) vyplýva, že právo na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe a jej ďalšom trvaní je súčasťou práva na osobnú slobodu, ktoré je obsiahnuté v čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru. Nie je teda súčasťou ochrany poskytovanej základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ sa síce v petite sťažnosti domáha aj vyslovenia porušenia čl. 17 ústavy, čl. 8 listiny a čl. 5 dohovoru, avšak z obsahu sťažnosti zjavne vyplýva, že porušenie požiadavky na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe a jej ďalšom trvaní sťažovateľ spája s porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 37/2012 a jeho uznesením z 13. marca 2012

Vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Tos 37/2012 z 13. marca 2012 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sťažovateľ namieta, že označené uznesenie je svojvoľné a nepreskúmateľné. Podstata námietok sťažovateľa spočíva v jeho tvrdení, že krajský súd sa v namietanom uznesení vôbec nevysporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa jeho duševnej choroby, v dôsledku ktorej mal mať v čase spáchania skutku ovládaciu schopnosť zníženú na minimum a rozpoznávaciu schopnosť nemala byť u neho prítomná vôbec; sťažovateľ teda tvrdí, že krajský súd nepreskúmal dostatočným spôsobom existenciu hmotných podmienok dôvodov väzby.

V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľa ústavný súd preskúmal namietané uznesenie krajského súdu, v ktorého odôvodnení sa okrem iného uvádza:

„Proti tomuto uzneseniu okresného súdu si priamo do zápisnice po jeho vyhlásení zahlásil sťažnosť obžalovaný M. L., ktorú však do termínu verejného zasadnutia bližšie písomne nezdôvodnil...“

V prvom rade je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o dôvodnosť väzobného trestného stíhania obvineného ako i samotné dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, konkrétne skutočnosti opodstatňujúce toto väzobné stíhanie sú podrobne rozvedené v predchádzajúcich rozhodnutiach tak okresného súdu ako i krajského súdu, ktorí už o sťažnosti obžalovaného rozhodol v predchádzajúcom konaní a to rozhodnutím zo dňa 27. 10. 2011, kedy sťažnosť obžalovaného ako nedôvodnú v zmysle § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietol.

Z obsahu spisu je totiž zrejmé, že obžalovaný bol vzatý do väzby až v súdnom konaní, nakoľko na všetky predvolania nerešpektoval a nebolo možné ani políciou realizovať žiadosti na jeho predvedenia, nakoľko v mieste trvalého bydliska nebol zastihnutý resp. zámerne dvere neotváral. Takéto konanie vzhľadom na charakter trestnej činnosti, pre ktorú je obžalovaný trestne stíhaný, by sa mohlo opakovať i v súčasnom štádiu trestného konania a preto i podľa názoru krajského súdu okresný súd správne postupoval, keď po podaní obžaloby vyslovil, že dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku u obžalovaného pretrvávajú i v súčasnom štádiu konania v nezmenenej podobe a ponechal obžalovaného i naďalej vo väzbe.“

Z namietaného uznesenia okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ bol naďalej ponechaný vo väzbe v zásade z identických dôvodov, pre ktoré bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 86/2011 z 5. októbra 2011, teda vzhľadom na jeho správanie spočívajúce v nepreberaní zásielok, nemožnosti ho zastihnúť v mieste trvalého bydliska, ktoré zakladá obavu, že sťažovateľ by sa rovnakým spôsobom mohol správať aj v ďalšom štádiu trestného konania.

Ústavný súd nespochybňuje tvrdenie sťažovateľa, že tak okresný súd, ako ani krajský súd sa nezaoberali otázkou jeho príčetnosti. V tejto súvislosti ale poukazuje na skutočnosť, že z namietaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd v čase svojho rozhodovania o sťažnosti na neverejnom zasadnutí 13. marca 2012 nemal k dispozícii dôvody (odôvodnenie) sťažnosti sťažovateľa uvedené v jeho podaní z 8. marca 2012. Práve v podaní sťažovateľa z 8. marca 2012 boli uvedené dôvody sťažnosti, ktorú zahlásil do zápisnice z verejného zasadnutia okresného súdu konaného 29. februára 2012.

Obhajkyňa sťažovateľa odovzdala podľa zistení ústavného súdu odôvodnenie sťažnosti na poštovú prepravu 9. marca 2012, pričom okresnému súdu bolo podanie sťažovateľa z 8. marca 2012, ktoré obsahovalo odôvodnenie sťažnosti, doručené 13. marca 2012.

Krajský súd rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa na neverejnom zasadnutí 13. marca 2012. Z už uvedeného zjavne vyplýva, že krajský súd sa s argumentmi sťažovateľa uvedenými v odôvodnení jeho sťažnosti (a opakovane v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, pozn.) vysporiadať nemohol, keďže mu tieto neboli známe, pretože podanie sťažovateľa z 8. marca 2012 v čase svojho rozhodovania nemal k dispozícii.

Na skutočnosť, že krajský súd nemal k dispozícii odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa z 8. marca 2012, sťažovateľ – zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom – neupozorňuje ani ju vo svojej sťažnosti nenamieta. Z tohto dôvodu nemohlo byť ani úlohou, ani povinnosťou ústavného súdu zaujímať k tejto skutočnosti stanovisko.

Navyše ústavný súd poukazuje na závery kontrolného znaleckého psychiatrického posudku MUDr. Ľ. O. a MUDr. V. L. zo 17. augusta 2010, ktorý bol vypracovaný ako posledný z troch znaleckých posudkov (z obžaloby vyplýva, že kontrolné znalecké dokazovanie z odvetvia psychiatrie bolo nariadené, pretože vznikli pochybnosti o správnosti dvoch predchádzajúcich znaleckých posudkov vypracovaných v prípravnom konaní), z ktorých vyplýva, že *„Mentálna retardácia u obvineného má vplyv na jeho ovládacie schopnosti, tieto boli v čase páchania skutku výrazne znížené. Rozpoznávacie schopnosti mal ale zachované.*

... Obvinený vedel rozpoznať nebezpečnosť svojho konania pre spoločnosť.

... V čase skutku boli ovládacie schopnosti obvineného významne znížené.

... Obvinený chápe zmysel trestného konania.“

Z citovaného možno vyvodiť, že podľa záverov kontrolného znaleckého posudku mal sťažovateľ zachovanú rozpoznávaciu schopnosť a ovládacia schopnosť bola významne znížená, avšak nie neprítomná, pričom ústavný súd nemá dôvod tieto závery spochybňovať.

Na tomto základe ústavný súd konštatoval, že medzi namietaným porušením sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru a namietaným uznesením krajského súdu a tiež postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2012